

ALEX CAPUS
MUNZINGER
PAŞA

ROMAN

ALMANCA ASLINDAN ÇEVİREN
İLKNUR İGAN

Alex Capus
MUNZINGER
PAŞA

Can Yayınları: 1697
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 683

Munzinger Pascha, Alex Capus
© Diogenes Verlag AG, 1997
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2006
Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: Aralık 2007

Yayına Hazırlayan: Şebnem Sunar

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gülay Yıldız
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-0877-0

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Alex Capus
MUNZINGER
PAŞA

ROMAN

Almanca aslından çeviren
İLKNUR İGAN

CAN YAYINLARI

Alex Capus, 1961'de İsviçreli bir anne ile Fransız bir babanın çocuğu olarak Normandiya'da doğdu. 1966'da annesiyle birlikte İsviçre'ye yerleşti. Basel'da tarih, felsefe ve etnoloji öğrenimi gördü. Öğrenimi sırasında gazeteci olarak günlük gazetelerde çalıştı. İlk öykü kitabını 1994'te yayınladı. Bunu birbiri ardı sıra kısa öyküler, romanlar ve tarihsel röportajlar izledi. Tarihsel olguları kurmaca anlatılarla ustalıklı harmanlayan Capus'un yapıtları pek çok dile çevrildi ve İsviçre'de pek çok ödül aldı. Alex Capus, ailesiyle birlikte İsviçre'de Olten'de yaşıyor.

İlknur İgan, 1959 yılında İstanbul'da doğdu. Avusturya Kız Lisesi, Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Uygulamalı Endüstri Sanatları Okulu, İstanbul Üniversitesi Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü ve Köln Üniversitesi Germanistik Bölümü'nde öğrenim gördü. 1986-1991 arasında Köln'de, Almanya'nın Sesi Radyosu'nda yapımcı ve çevirmen olarak görev aldı. Anja Meulenbelt, Arno Gruen, Christa Wolf, Connie Palmen, Imre Kertész, Ingo Schulze, Peter Schneider, Tessa Korber gibi yazarların yapıtlarını dilimize kazandırdı.

Nadja için

“Œeyler çođunlukla iyiye doğru deđiŒir.”

John Wayne
Chisum, 1969

O kış sabahı gökyüzü yine paraşütler ve balonlarla doluydu. Çok aşağılarda bir otobüs, sabah trafiğinin sıkışıklığında dura kalka kasaba çıkış kavşağını geçmeye çalışırken onlar kasabanın üzerinde renkleri fosforlu akbabalar gibi daireler çiziyorlardı. Otobüsün en arka sahanlığında duran uzun boylu ve biraz beceriksiz görünümlü genç adam, başını yukarıya çevirerek eğlence düşkünü bu gökyüzü akıncılarına gazele baktı. “Budalalar uçmayı öğreniyor,” diye düşündü. “Yakında budalaların hepsi gökyüzünde dolaşmaya başlayacak ve biz güneşi göremez olacağız.” Kıskaç genç adam bir kutup kâşifine benziyordu, ama görünüş aldatıcıdır. Bu genç adam bendim.

On dakika önce *Oltner Nachrichten* gazetesinin yazı işleri odasına girdiğimde şef, “Ah, sevgili Max Mohn’umuz gelmiş!” diye gürleyerek karşılamıştı beni. “Senin iş gücünden sabahın bu erken saatinde yararlanmak zorunda kaldığım için üzgünüm, heh heh.”

Ağzımın içinde bir tür sabah selamı geveledim.

“...neredeysen gecenin yarısında, heh heh, hem de üstelik bir pazartesi günü! Derhal işe soyunmalısın, hemen şimdi! Bir portre yazacaksın. Randevun ayarlandı.”

“Kim peki?”

“Dieter Zingg.”

“Şu ressam mı? Daha geçen hafta gazetede boy göstermişti o!”

“Doğru. Ama şimdi politikaya atılmak istiyor, Kanton-

lar Parlamentosu üyeliğine aday olacak. Bu durumda bir portresini yayınlamamız gerekir. Yüz seksen satır civarında, tamam mı? Lütfen bu işi hallet.”

Otobüs ağır aksak kasaba dışına doğru yol alırken ben şefin yanıma verdiği arşiv dosyasını açtım. Dosyada ressam Dieter Zingg hakkında yayınlanmış gazete makaleleri vardı: Kırk beş yaşında, asıl mesleği öğretmenlik, orada burada teşvik ve taltif ödülleri almış, seksenli yılların başında “Junge Wilde” içinde yer almış ve ülkenin çok şey vaat eden yaratıcı ruhlarından biri olarak kabul edilmiş. Tokyo ve Londra’da –vay canına!– karma sergilere davet edilmiş ve oralara gitmiş de. New York’ta üç ay boyunca bir kültür vakfının atölyesinde çalışmaya hak kazanmış. Vay canına, vay canına.

İnmem gereken durağın adı Mühlebach’tı,¹ oysa artık buralarda uzun zamandan beri ne değirmen ne de dere vardı. Anayolun birkaç yüz metre dışında, Zingglerin evinin de bulunduğu müstakil konutlar bölgesi başlıyordu. O da bütün öğretmenlerin oturduğu yerde oturuyordu: Jura Dağları’nın güney ayağındaki müstakil evlerden birinde. Fiyatların iyice pahalılaştığı çok yükseklerde (deniz seviyesinden 700 metre yükseklikten itibaren) değil, ama ucuz evlerin bulunduğu en aşağılarda da (deniz seviyesinden 530 metre yükseklikte) değil, hele Zürih-Cenevre demiryolu hattı çevresindeki (deniz seviyesinden 420 metre yükseklikte) Türklerin ve İtalyanların yaşadığı en aşağılardaki bakımsız toplu konutlarda hiç değil. Bölge muhabiri olarak çalıştığım uzun yıllar boyunca kazandığım toplumsal düzey ölçme yetimle Zingglerin oturduğu evi çabucak yerli yerine oturtmuştum: 613 metre seviyesindeydi ve en aşağıdaki bodrum penceresine kadar bütün pencerelerine üç kat cam takılıydı. Evin önünde sol tarafta, burnu havuçtan, gözleri kömürden bir kardanadam, elinde devasa süpürgesi ve başında yün beresiyle dikiliyordu. Sağ tarafta karla iyice dolup donmuş küçük bir yapay göl vardı, kıyısındaki karların içinden miktarı iyi ayarlanmış bir öbek saz yükseliyor-

¹ (Alm.) Değirmen deresi anlamına gelir. (Ç.N.)

du. Kuşkusuz yaz aylarında burada kurbağalar vıraklıyor ve çeşit çeşit yararlı bitkiler çiçekleniyordu.

Dövme demirden bahçe kapısını açtım ve içeri girdikten sonra dikkatlice tekrar kapattım. Kusursuz yerleştirilmiş karolardan bir bahçe yolu kayın ağacından bir kapıya ulaşıyordu. Kapının yanında ahşaptan rustik bir tutma yeri olan pas bağlamış bir zincir sallanıyordu. Zincirin ucundan tutup çektiğimde, içeriden bir keçi çingırağının sesi yankılandı. Kapı açıldı ve karşıma yaşı belli olmayan, saçları ensesinde toplanmış, gözleri sulanmış gibi görünen bir kadın çıktı.

“İyi günler, ben Max Mohn, *Oltner Nachrichten* gazetesinden geliyorum. Bay Zingg’le randevum vardı.”

Kadın unlu ellerini mutfak önlüğüne sildi. “Lütfen içeriye gelin.”

Evin içine doğru iki adım atmıştım ki kadın, “Ayakkabılarınızı çıkarabilir misiniz?” diye sordu. “Biz hep böyle yapıyoruz. Kar ve çamur yüzünden, anlıyorsunuz, değil mi?”

Ayakkabılarımı çıkarıp yan yana sıralanmış, Micky Mouse desenli küçük lastik çizmelerin ve daha da küçüklerinin yanına bıraktım, doğal ahşaptan oyuncak lokomotifin üzerinden dikkatle atladım ve mutfığa giden kadını izledim. Aynı zamanda oturma mekânı olarak kullanılan mutfığın camla kaplı geniş ön cephesinden gölet ve kardanadam görünüyordu. Güzel günlerde mutfığa güneş ışığı doluyor olmalıydı. Ortalıkta evde yapılmış ekmeğin kokusu vardı. Her tarafa temizlikten pırıldayan çiftlik mutfığı gereçleri asılmış veya yerleştirilmişti, mekânın orta yerinde meşe ağacından eski bir masa vardı. Dieter Zingg, masanın başına saltanatla yerleşmiş, *Oltner Nachrichten*’i okuyordu. Üzerine kantaron motifleri işlemeli mavi bir çiftçi gömleği giymişti, top şeklinde kesilmiş sakalı bakımlıydı ve yuvarlak çerçeveli, nikel bir gözlük takmıştı. Sağında ve solunda sarı saçları örgülü, kırmızı yanaklı ve sekizle on yaşları arasında görünen üç kız çocuğu oturuyordu. Demek Kantonlar Parlamentosu üye adayı ve “Junge Wilde” takımından Dieter Zingg buydu.

“Günaydın Bay Mohn! Buyrun oturun, biz de kahvaltıya başlamak üzereydik. Tatil günleri sofraya her zamankinden biraz daha geç oturuyoruz elbette, heh heh!”

Oturdum, ayakkabısız ayaklarımı sandalyenin altında birbirine çaprazladım ve çoraplarımı en son ne zaman değiştirdiğimi hatırlamaya çalıştım. Bu gülüş. Bunu bugün daha önce de duymamış mıydım?

Zingg, “İşbirliği yapacağımız için seviniyorum,” diye konuşmayı başlattı. “Yazı işleri müdürünüzü ezelden beri tanırım. Eğitim Fakültesi’nde birlikte çile doldurmuştuk. Ve sonra ikimiz de komünistlere katıldık elbette, heh heh! Bu neredeyse –bir dakika– otuz yıl kadar önceydi. Bundan yazınızda söz etmeniz gerekmiyor tabii, heh heh!”

Üç küçük kız sanki gizli bir işaret almış gibi ellerini birleştirip gözlerini yumdular. Zingg ve karısı da onları izlediler ve sonra en küçük kız Tanrı’dan bize bahsettiklerine bereket vermesini ve hasta olan komşularının iyileşmesini diledi. Ben her iki elimle sıkıca masanın kenarına tutunmuş bütün ailenin gözlerinin kapalı olduğuna şükrediyordum. Acaba Zingg New York’taki avangard takımından arkadaşlarıyla kokain çekmeden önce de masa başı duaları ettiriyor muydu?

Bu fasıl bittikten sonra Zingg konuştu: “Aferin Myriam, gayet iyiydin. Tereyağını uzatır mısın bana Rachel? Sen de ekmek sepetini lütfen, Rebekka.”

Myriam, Rachel, Rebekka. Başım döndü. Üç kız babalarına gülümsedi ve anneleri kalkıp ocağın başında kahve ve süt hazırlarken, ona istediği şeyleri uzattılar. Zingg beklentiyle bana baktı. Esprili bir soru bulmak gayretiyle beynimi altüst ettim. Aklıma bir soru bile gelmiyorsa, bu adam hakkında nasıl yazı yazacaktım? İsimlerini Tevrat’tan almış üç küçük kız su mavisi yuvarlak gözleriyle terbiyeli bir şekilde beni inceliyorlardı. Kadının önüme bıraktığı dev fincandan bir yudum sütlü kahve içtim. Artık bir şeyler söylemem gerekiyordu.

“Bu evi kendiniz mi yaptınız?”

Bu soru belli ki Zingg’in hoşuna gitmişti. Derhal damdaki

güneş enerjisi panellerini ve ısı dönüşümünü; binada üç kat cam, doğal yapı malzemeleri ve odun talaşı yakılan ısıtma sistemi kullandığını anlatmaya başladı. Üç kızın ekmeklerinin üzerine gayet ölçülü miktarda tereyağı ve daha da az miktarda bal sürüşlerini izledim. Bal kavanozunu sanki içinde nitrogliserin varmışçasına bir dikkatle birbirlerine uzatıyorlardı. Zingg'in balı da kendisinin ürettiğinden neredeyse emindim. Büyük bir olasılıkla aileye ait kovanlar evin arkasına yerleştirilmişti. Ve Zingg kızlarına bıçağın ucuyla aldıkları bir parça bal için bir arıcığın ne kadar sıkı çalışmak zorunda olduğunu mutlaka bin kere anlatmıştı.

Sütlü kahveden içime hoş bir sıcaklık yayıldı. Üç terbiyeli kız ve hamarat anneleri ortamı yumuşak bir dişilikle dolduruyorlardı ve şimdi dışarıdaki sisi delen birkaç çekingen güneş ışını gerçekten de çiftlik evinin mutfağına giriyordu. Kendimi birdenbire çok huzurlu hissettim. Tatlı bir uyku bastırmıştı. New York, Tokyo, Kantonlar Parlamentosu ve daktilom çok uzaklarda kalmıştı. Kahvaltı soframızın rahatlatıcılığı karşısında avangard kesimin ve politikanın hiçbir şansı yoktu. Kendimi toplayıp Zingg'in yapı tekniğine ilişkin açıklamalarını izlemeye çalıştım. Ara sıra uykulu bir hayret ifadesi gösteriyor ve evde pişirilmiş tam tahıllı ekmeği sütlü kahveme batırıyordum. Kadın bana kuzu derisinden bir çift terlik getirdi. Mutluluğuma diyecek yoktu. Bir daha buradan ayrılmak istemiyordum. Hayatımın sonuna kadar bu Tanrı korkusu nedir bilen, dürüst insanların yanında kalabilirdim, sabahları inekleri sağar, öğleden sonraları şnaps damıtır, akşamları da erkenden ahırda, hayvanların buharlı sıcaklığı içinde yatmaya çekilirdim. Görevlerimi on yıl boyunca sadakatle yerine getirdikten sonra, çiftçi Zingg kızlarından birini –belki çilli yüzlü ortancasını– bana eş olarak verirdi ve çok daha ileride bir gün bütün çiftliği ben devralırdım.

Ama sonra Zingg şöyle dedi: “Evet, yeterince sohbet ettik. Şimdi size politikanın nasıl sanat, sanatın da nasıl politika olduğunu anlatmalıyım. Atölyeme gidelim.”

İyice uyuşmuş bir şekilde Zingg'in peşinden merdivenden yukarı çıktım. Atölyeye gitmek istemiyordum. Çiftlik mutfağında sarı saçları örgülü kızların, elleri unlu kadının

ve sütlü kahvemini yanında kalmak istiyordum. Ama Zingg atölyeyi ve politikayı yeğliyordu. Niçin ama, niçin?

Atölye tavan arasındaydı. Burada çiftlik ortamı rahatlığından eser yoktu; büyük çatı pencereleri ve orta yerinde bir şövale duran beyaz, boş bir mekân sadece. Eğimlerin altına duvar boyunca çerçevesiz resimler dizilmişti, her biri en azından büyükannemle büyükbabamın evlilik yatağının altındaki tozlu dörtgenin büyüklüğündeydi. Zingg, güçlü bir sıçrayışla sarılı kırmızılı bir ateş çemberinin içinden geçmekte olan, mavi renkle beyaz zemine resmedilmiş, insana benzer bir silueti gösterdi. “En son bunu yaptım.”

Zingg’in nefesinden gelen soğuk sütlü kahve esintisi eşliğinde resme yoğunlaşmaya çalıştım. Bir şey söylemek zorunda kalmamak için bir sonraki resme yöneldim. Bu resimde mavi bir ateş çemberi içinden atlayan kırmızı bir siluet vardı. Sessizce turumu tamamladım: sarı ateş çemberi ortasında mor siluet, mavi ateş çemberi ortasında sarı, mor ateş çemberi ortasında yeşil ve bu şekilde devam. Sonunda tekrar en son yapıtının başında duran Zingg’in yanına vardım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu Zingg neler yapıyordu Tanrı aşkına?

Bana ciddiyetle ve inceleyerek baktı. “Politikaya girmek zorunda olduğumu şimdi anlıyor musunuz?”

Artık kesinlikle bir şeyler söylemem gerekiyordu. “Ben... yapıtlarınızda derin bir kaygı sezdim...”

Zingg harekete geçti. Tropik ormanların ne kadar kötü bir durumda olduğundan, ozon tabakasındaki delikten, insan haklarından, dünyada ticaretin durumundan, doğal yapı malzemelerinden ve odun talaşıyla ısıtma sisteminden söz etti.

Birden kendimi rahatsız hissetmeye başladım. İçimi yorgunluk kapladı. Çiftlik mutfağı, sarı saçları örgülü kızlarıyla elleri unlu kadın, arı kovanı ve sütlü kahve çok uzaklardaydı. Kendimi topladım ve Zingg’in anlattıklarını izlemeye çalıştım, ama aslında Dr. Zingg’in korku tüneline olabildiğince çabuk nasıl kurtulabileceğimi düşünmekten başka bir şey yapmıyordum.

Öğle sonrasında erken saatlerinde *Oltner Nachrichten*' in yazı işlerinde bilgisayarımın başına oturmuş, parmak uçlarımı ovuşturarak saatime bakıyordum. Şef, yüz seksen satır demişti; bunu iki saatte rahat rahat hallederdim. Eğer araya başka bir şey girmezse, daha hava kararmadan Aare kıyısında yürüyüşe çıkıp kıyıdaki kuğuların donup donmadığına bakabilirdim. Mavimsi siyah iri bir sinek ortaya çıktığında, klavyede kullandığım üç buçuk parmağımı hazır etmiştim bile. Kış ortasında bir sinek – büyülenmişçesine ellerimi kucağıma bıraktım. Sinek, yağmur yüklü And Dağları'nın arasından geçmek için umutsuzca yol arayan bir Şili posta uçağı gibi homurdanarak ve büromda yalpa vurarak uçuyordu. Posta uçağı oflaya poflaya kauçuk ağacının tepesinden geçerek bir an için kara bir yağmur bulutunun içinde gözden kayboldu ve bir sonraki tepeye çarpıp parçalanmasına ramak kala kitap rafımın üzerine acil iniş yaptı. Uçak burada durarak fazla ısınmış olan pervaneli motorunu soğuttu. Büro sandalyemi ağır ağır rafa doğru kaydurdım. Bu yaratık buradan çıkmalıydı, bu vızırtı büromun içinde dönüp durdukça tek bir satır bile yazmam mümkün değildi. Kolumun yetiyeceği mesafeye kadar geldiğimde elimi ağır çekim temposunda kaldırdım, düşmanıma sabitlendim ve yıldırım hızıyla indirdim – sinek artık avucumun içine ve yeşil renkli bir kitap sırtına eşit biçimde yayılmış yapışkan bir lekeden ibaretti. Elimi pantolonuma sürterek temizledikten sonra kitap sırtını inceledim. Bez ciltli kalın bir

kitaptı, üzerinde altın yaldızlı kabartma harflerle şunlar yazılıydı: *İsviçre Coğrafi Sözlüğü*. 1905 yılında yayınlanmıştı. İlginçti. Bu kitabı daha önce hiç görmemiştim. Oysa yaklaşık üç yıldır birbirimize oldukça yakın yaşamıştık, yani sırt sırta, kitap ve ben. Görev bilincine sahip bir yerel muhabir olarak elbette önce O harfinde Olten maddesinin bulunduğu sayfayı açtım.

OLTEN (Kt. Solothurn, bölgesi Olten-Gösgen). Deniz seviyesinden 400 m yükseklikte, belediye, Bern'e 67 km uzaklıkta, Aare'nin her iki kıyısında ve Jura'nın en güney sıraları arasında, Greenwich'e göre 47° 21' kuzey enleminde ve 8° 03' doğu boylamında. Olten'in önemi, Bern ve Neuenburg üzerinden Cenevre-Zürih-Bodensee ve Basel-Luzern-Chiasso demiryolu hatlarının ana merkezî noktası olmasının yanı sıra...

Demek Olten bir merkez noktasıydı. Bunu her zaman tahmin etmiştim zaten. Peki daha başka? 850 hanede 8.200 nüfus (1904), yeni okul, yeni tiyatro, yeni hastane, hepsi yeni fabrikalar, bağımsız elektrik santrali, 15.000 kitaplık belediye kütüphanesi, görkemli gar, çevresinde muhteşem doğal güzellikler, ihtişamlı bir geçmiş, Roma dönemine kadar uzanıyor... ve bu şekilde devam ediyor. Kitapla onca zaman sessizce sırt sırta oturduğumuza artık şaşmıyordum. Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yoktu. Sözlüğü kapatıp tekrar rafa kaldıracaktım ki, son anda karışık bir harf dizisi gözüme çarptı. Kitabı tekrar açtım ve harflere daha yakından baktım. Burada Latin harfleriyle doğru düzgün yazılmış, coğrafi bir sözlükte sayfa doldurmaktan başka bir işe yaramayan bir sınıf listesi vardı. O halde bu küçük can sıkıcılar niçin aklımı karıştırmıştı? Satırları bir kez daha gözden geçirdim ve bu sefer gördüm: Bu alışılmış bir sınıf görüntüsü değildi, Latin harfleri birbirine uymuyordu. Başka çare yoktu, o beş satırı okumak zorundaydım.

Olten'de pek çok ünlü ve değerli kişilik yetişmiştir:

(...) WERNER MUNZİNGER PAŞA (1832-1875), Kızıldeniz kıyısındaki Mısır eyaletleri ve Doğu Sudan genel valisi, Afrika seyyahı ve dil araştırmacısı.

Demek ki Olten sadece bir merkezî nokta değil, aynı zamanda büyük bir maceraperestın doğum yeriydi. Ünlü Werner Munzinger Paşa, ilk adımlarını, Kantonlar Parla-mentosu üye adayı Zingg'in ve benim de geçtiğimiz aynı yollarda atmıştı. Kızıldeniz kıyısındaki Mısır eyaletlerinin ve Doğu Sudan'ın genel valisi nasıl olunur? Ya ben? Bugüne kadar bu Werner Munzinger Paşa'dan benim niçin hiç haberi- rim olmadı? Niçin kimse bana bir şey söylemedi? Hem de bir yerel muhabir olan bana? Ayaęa kalktım ve elimde coğrafi sözlükle birlikte şefin odasına gittim.

Maun masanın üzerinde Ae 3/6 tipi yeşil bir lokomotif tek başına ve huzurla turluyordu. Rayların akışını izledim; şef yine kusursuz bir demiryolu hattı kurmuştu. Ancak hat- tı kurarken hiçbir şeyi yerinden kıpırdatmama azmindeydi: Daktilosu her zamanki yerinde kalmalıydı; ne karısının res- mi ne pembe kuvars ne de dosya yığınları ve iki telefon aygıtı yerinden oynamalıydı. Demiryolu hattı gerçekten başarılıydı, özellikle de bilgisayar klavyesinin üzerinden geçen küçük köprü harikaydı. Ama şef neredeydi?

"Nerede bu... lanet olası... ama buradaydı..." Sesi bir dosya dolabının ardından boğuk boğuk geliyordu.

"Şef neredesin?"

"Kahrolası, nerede şu Ae 4/7?" Dolabın derinliklerinden çıkarak tehditkâr bir ifadeyle yüzüme baktı.

Ona son yazı işleri toplantısından sonra lokomotifi tamire göndermek zorunda kaldığımızı hatırlattım; şef yeni bir hız rekoru denemesi yapmak isterken, bir sol virajda ray- dan çıkmış ve büyük bir yay çizerek kalorifere çarpmıştı.

"Doğru ya!" Masasına döndü ve transformatörün düğ- mesine dokundu. Ae 3/6, pembe kuvars, karısının resmi ve dosya yığını arasından şimdi iki misli hızla dolanıyordu.

"Zingg hakkında yazacağın yazı nasıl gidiyor?"

"İyidir. Werner Munzinger Paşa ismi için bir şey ifade ediyor mu?"

“Afrika araştırmacısı mı? Elbette, Devlet Başkanı Josef Munzinger’in oğlu, 1848 öncülerinden. Babası hükümete girdiğinde, kalkıp Mısır’a gitmişti. İhtiyara fark atmak için firavun olmak istiyordu herhalde, heh heh!”

ALEX CAPUS

MUNZINGER
PAŞA

ROMAN

Werner Munzinger, 19. yüzyılda yaşamış bir seyahatçi ve kâşif. Ama aynı zamanda bir dilbilimci, tüccar ve siyaset adamı. Kızıldeniz'in çeşitli bölgelerine keşif seferleri düzenlemiş, Afrika'nın yüreğindeki topraklarda araştırmalar yapmış, Habeşistan'ın geçit vermez dağlarında dolaşmış, savaşlara ve entrikalara karışmış, 1872'de "paşa" sanıyla Doğu Sudan valisi olmuş, Doğu'nunengin kaynaklarında para ve güç elde etmiş bir Batılı.

Tarihsel romanlarıyla ünlü İsviçreli yazar **Alex Capus**, Munzinger'in serüven dolu yaşamını dört dörtlük bir romana dönüştürdü. *Munzinger Paşa*, gerçeklikle kurgunun olağanüstü buluşmasından doğan bir roman. Hemen tüm yapıtlarında gerçek öykülerden yola çıkan Capus, öykü anlatmadaki ustalığını bir kez daha kanıtıyor, geçmişin tozlu sayfalarında kalmış çarpıcı bir kişiliği yeniden ete kemiğe büründürüyor.

KAPAK RESMİ: JEAN-LÉON GÉRÔME

ISBN 978-975-07-0877-0

9 789750 708770

<http://www.canyayinlari.com>